

ВЕЛИКИЙ БУДІВНИЧИЙ

Дати, що зобов'язують

25

травня 1926 року в Парижі загинув герой Хмельницький Української демократичної революції, загинув основоположник третьої доби Української Державності, народоправної і соціально справедливої.

Коли 25 травня 1926 року світом пройшла навмисне тенденційно спрепарована вістка, що на вулиці Расін в Парижі загинула від куль напасника людина на ім'я Петлюра, тоді вороги тієї людини були переконані, що їх гнів знайшов своє завершення і що справа раз на завжди ліквідована.

Ні. Помилілися. І не могли вони не помилитися. Бо кулями, навіть і коли їх багато, таких справ не вирішують. Не поміг тут і суд, який уневінчив вбивника. Бо всі вони—вбивники, ті що за ним стояли, як і ті, що судили,—були надто малі, а, головне, засліплені ненавистю, щоб вони могли збагнути і усвідомити собі весь зміст та глибину трагізму, що в тій справі вміщується. Так. Ви вбили Петлюру. Так—ви стерли з життя його фізичне єство, але ви не думали і не могли думати, що з тим днем, коли пролито ту кров, Петлюра перестає бути лише людиною, Петлюра стає символом.

Символом чого? Символом ідеї, яку постійно вбивають і яка постійно жива. Ідеї, що зв'язана з фізичним тілом не одної людини і не в одному часі. Ідеї, яка жила, наростала і шукала втілення протягом століть і яка живе та шукає втілення в наші дні. Ті, що вбивають Петлюру, мають за засобою велику історію і коли вони будуть її читати і її розуміти, то можуть дуже переконливо усвідомити, що чисельні могили, розкидані по цілому світі, чи то на Соловках, чи в Бендерах, чи на кладовищі Монпарнасу, чи в Роттердамі, це—тільки етапи, а не вихід з положення... Етапи тієї ж думки, тієї ж ідеї, тієї ж людської трагедії, яка якраз тому, що не знаходить справжнього вислову, живе трагічним своїм буттям і цілий світ тримає у стані напруження.

Замовчані правди завжди стають отруйними,—казав Ніцше. Нашу українську суть і правду намагаються якраз усунути саме цим неетичним способом, способом затирання і замовчування. Хай затирають і хай замовчують. Хай стріляють і хай вбивають... Ми, що живемо тепер, у часи, коли світ зовсім стратив глузд і розуміння суттєвого, не можемо нічого зробити, щоб наших противників переконати... Ми тільки ще раз—усоте, втісачне твердимо і твердити будемо, що ми, як народ, як жива дійсність були і будемо. Ми це казали всім, хто хотів нас позбавитись кулями і ми це будемо казати в майбутньому. Фізичні болі, фізичне нищення—заслання з тортурами слідчих—ніколи не рішають нашої продуктивної історичною закономірністю справи, і тому вбивство Симона Петлюри, голови уряду Української Народної Республіки сьогодні для нас—символ великого непоминутого значення.

Ми знаємо, що ті сім куль, які змусили його серце перестати битись, були спрямовані в серця мільйонів живих людей... Людей, які хочуть жити на планеті та користатись Божим і людським правом на життя...

І як підтвердження цих аргументів ми нотуємо ще одне дослівно те саме злочинство. Те саме по суті, хоча під ним підставлене інше українське ім'я. 23 травня 1938 року в Роттердамі пекельною машиною розірвано великого діяча української ідеї полковника Євгена Коновальця. Вкладаючи в руки цієї української людини пекельну машину, злочинець, так само як і в першому випадку, безкарно розтопився у просторі часу. Ніхто не думає про нього. Думають тільки про полковника Євгена Коновальця. Думають, за що і ким було спричинено ту смерть. Не потребуємо стверджувати цих наших слів. І сьогодні і зараз, тут і на кожному кроці нашого суходолу противники української ідеї постійно переконуються, що ми думаємо, що ми знаємо, що ми будемо думати і будемо знати.

Світ, можливо, не хоче знати, але світ знати мусить, що наш крик, наш біль, наше хотіння жити життям вільних людей, на вільній своїй землі, це—не химера наша, не химера історії, не вияв акції Петлюри, чи Коновальця, як фізичних людських індивідуумів. Ми примушені до цього приказом Найвищої сили, яка створила нас людьми, а не тваринами, що можуть мовчазно носити ярмо і мовчазно вмирати. Ми є мешканці великого континенту з назвою Європа, з великою своєю цивілізацією і своєю культурою. Ніхто не буде перечити, що це нас зобов'язує... Значно більше і значно чинніше, ніж це може зобов'язувати мешканця пралісів Африки по відношенню до вимог своїх життєвих прав та істин. Ми роджені бути свободними людьми і ми будемо вимагати, щоб це право було за нами признане. Ми знаємо, смак свободи, знаємо її суть, знаємо її закони і ніякі сурогати цих істин не можуть вдовольнити ані нас, що живуть тепер, ані тих, що в майбутньому заступлять наше місце...

Стверджуємо, що найлегше є вбивати. Це може виконати мертва, — не тільки людина, — це може виконати навіть механізм. Але одночасно стверджуємо, що в таких випадках смерть, як правило, буває тільки безсмертям. Найкращий приклад дав нам наш учитель Христос, прийнявши смерть, щоб через неї воскресити ідею. Ми, християни, впродовж двох тисяч років бачимо на знаку з дерева розп'ятий символ і знаємо, що він якраз тому такий, що його в такий спосіб хотіли усунути з життя. Ми, українські християни,

СИМОН ПЕТЛЮРА Голова уряду Української Народної Республіки.

Ми поховали Великого Симона Петлюру, що в огні і бурі започаткував нову епоху історії Української Нації, раз і назавжди своєю боротьбою, кривавою і безкомпромісною, поклав основи нової України.

Однак, на жаль, все те, що написано українською елітою про Петлюру, може з успіхом вміститися на полиці маленької шафи, включаючи в цей доробок навіть пласкі і злобні нісенітничі назару-

віруючі в правду добра і правду справедливості, так само з меншою силою йдемо до майбутнього і кажемо, що ми будемо жити, навіть коли нас гнатимуть світами, висилатимуть мільйонами на каторги, чи вбиватимуть не тільки в закамарках темниць пострілом в потилицю, але коли нас стрілятимуть на перехрестях всіх вулиць всіх столиць...

Бог нам дав право жити. Ми виконуємо його волю. А всі дати, які ми нотуємо, як дати фізичного знищення наших провідників, всі ті дати стають для нас близькими, вічними, зобов'язуючими... Ми їх носимо в душі і ми їх пронесемо у вічність...

○ Прага. Канцелярія прем'єр-міністра звернулася до советської влади з проханням припинити переведення советських військ через Чехословаччину до Німеччини на час після 26 травня, коли в Чехословаччині відбудуться загальні вибори, щоб позбавити таким чином сенсу чутки, що починають кружляти в зв'язку з цим закордоном. Советські військові установи задовольнили прохання, хоча всі дії щодо переведення військ були раніше погоджені з чеським генеральним штабом.

○ Варшава. В південній Польщі українські партизани продовжують свої напади і спалюють села. Дійшло до багатьох сутичок з польською поліцією.

○ Нанкін. Агентура китайського центрального уряду доносить із Пейпінчу, що 17 комуністичних бригад розпочали великий наступ в Сголі. Повідомлено, крім того, про комуністичні атаки в провінціях Шансі і Північного К'ангзу.

ків (ім'я ж ім'я леґіон). Здається, що у цьому є якась поважна причина, і на це слід звернути увагу цілого нашого народу, зокрема, вільної його частини української політичної еміграції.

Де ж причина?

тарі, селяни і міщани — всі разом з боєм почали кликати про порятунок. Старий, гімназійний Ніцше стає пророком, Кроче, — глашатаям правд, Цезар, Торквемадо, Наполеон—приковують увагу істориків. Шпенглер лякає і розпачливо тужить. І поступово континент клясичної демократії доходить до переконання, що єдиний вихід — це сильна рука, це людина з м'язистим кулаком і кованим чоботом. Народ, що досі був героєм, поступово стає в очах філософів і поетів, а за ними й всієї еліти, лиш зубожілою отарою, що їй призначено бути відданою під опіку «вибранців Проведіння чи природи. І цій отарі-народові — призначено бути німою, безоглядно відданою, позбавленою всяких примет індивідуальності безіменною юрбою, що мусить лише складати жертви на вівтар світової революції, «раси», держави, словом, на вівтар, визначений людиною з кованим чоботом.

Поступово прийшла мода на Макіавелі, Ігнатія Лойолу, поступово ціла всеєвропейська еліта перешикується, прислухаючись до кап-ралів і людей з острогами, до людей, що не перебирають засобами, до людей, що байдужі і ворожі всім чеснотам демократії, виплека-ним нею ще з часів ренесансу.

На континенті між двома океанами, Атлантичним і Тихим, замайоріли червоно-брунатно-чорні прапори, і колір їх став кольором часу 20-х-30-х рр.

Прийшла криза, континент між двома океанами захворів на тяжку хворобу. Ця криза не минула і нас, і на наших землях, як по цей, так і по той бік Збруча, маємо ці ознаки загальної хвороби континенту.

Та що, справді, могла зробити нація, що прогнала демократичну революцію, що свої споконвічні ідеали самостійного і ні від кого незалежного життя не здійснила, а, навпаки, впала жертвою?

Що могла зробити наша еліта і наша демократія, коли найдемократичніший у світі Париж виправдав убивцю і засудив забитого ворогами демократії Симона Петлюру, цим самим засвідчивши нечувану в світі кризу європейської демократії, її похливість, її повне здавання позицій перед кованим чоботом.

По розгромі української демократичної революції, по розгромі наших революційних національно-визвольних змагань, керованих українською демократією на чолі з Симоном Петлюрою, в стократ гірший стан української еліти, ніж еліти всіх європейських країн, штовхає її на переоцінку цінностей. І вперше в історії української політичної думки виникають концепції орієнтації на кований чобіт. Так само піддається критиці вся демократична минувшина українського народу, розвінчується і паплюжиться все, що віками плекалось. Вогонь критики зосереджується на представниках і керівниках українських визвольних змагань і, передовсім, на тому, хто доостанку не покидав поле бою—на Симоні Петлюрі.

Коріння неправильної, а іноді, дикої оцінки чину Симона Петлюри, лежить глибоко, і не тільки в глибинах українських соціально-політичних відносин і проблем, а ще більше поза суто нашими проблемами й ситуаціями. Причина, здається, лежить в трагічній ситуації Європи і Азії на переломі 20-х років нашого століття. Вона лежить в загальній кризі європейської демократії, що охопила була всю Європу, перекинулася через Урал аж до Тихого Океану і продовжує ще й сьогодні кривавити Китай, криза, що з нечуваною в світі силою вдарила по українській нації, хоч і не отруїла її, проте зробила надцерблення, штовхнувши на певний час бодай частину її еліти йти в ногу з усіма новоявленими богами новоявлених пророків і предтеч.

Що сталося по першій війні? Наступила в історії Європи цілком нова ситуація. Європа вийшла з війни і громадянських сутичок 1914 — 1920 рр. вагітною потворами тоталітарних, диктатурних доктрин і систем.

Матеріальна і моральна руїна, голод, терор і страшне, нечуване в Європі зубожіння штовхнуло її на шлях гарячкових шукань.

Поети, філософи, музики й свідці, адвокати, буржуа і проле-

ВЕЛИКИЙ БУДІВНИЧИЙ

(Закінчення)

Українська еліта в цей критичний час захворіла. В такому стані вона витворює кілька концепцій сильної руки. Концепцію націонал-комунізму, концепцію трудового монарха й концепцію націоналістичного вождя.

Виходячи з різних підстав і залогів, прихильники цих новотворів, породжених кризою української і всеєвропейської демократії, зосередили вогонь на традиційній і віками плеканій ідеї демократичної народоправної незалежної держави, скидаючи з постаментів пантеону української державності національних героїв і провідників, що орієнтувалися на народ та вважали, що тільки з народом можна досягти незалежності держави і верхів людської цивілізації.

В наслідок діяння цих концепцій, в наслідок того, що вони певною мірою запанували в частині нашої нації, ми маємо певну дезорієнтацію в ідеї, маємо ситуацію світоглядної плутанини і частинно викривлених уявлень про дійсність. Це особливо, як і треба було сподіватися, відбилося на оцінці наших національно-визвольних змагань, на оцінці ролі і значення в цих змаганнях Симона Петлюри.

Під впливом антидемократичних ідеологів, постать Симона Петлюри і його змагання, передовсім, були атаковані прихильниками цих доктрин. Все робилося для того, щоб зняти С. Петлюру з постаменту в українському державному пантеоні, куди поставив його цілий український нарід. Все робилося для того, щоб применшити ролі і значення для української нації Великого Отамана. Писалися пашквілі, мудрі трактати про розбурхану стихію революції й випадковість Петлюри на гребні того розбурханого моря. Писали всі і все; і всі ті, що писали і говорили, забували про те, що всі вони вийшли, здебільшого, самі з сірої вояцької шинелі, з революційних армій Великого Симона Петлюри.

Петлюра не належить жадній партії, групі чи класі української нації, він належить всьому соборному українському народові.

Петлюра — народний герой, основоположник третей Української Державності, носій і трибун української демократії, ідей українського народоправства, національної і соціальної справедливості.

Петлюра — втілення боротьби супроти всякого терору, визиску, страху і диктатури, якими би плащиками ці «чесноти» не прикривалися.

Петлюра — носій найлюдяніших ідей толеранції релігійних і національних різниць.

Петлюра — оборонець найпрогресивніших традицій української нації, її духу і моралі, її віри, її церкви.

Петлюра не був ні моно-партійним ні диктатором, і завжди борювався за порозуміння всіх українських партій, скеровуючи їх діяльність на боротьбу за незалежність і волю Української держави і народу.

Петлюра завжди партійні інтереси підпорядковував інтересам цілого народу і державної доцільності, стоячи на ґрунті гармонійної співпраці всіх класів, верств і партій цілого соборного українського народу.

Петлюра був будівничим і ідеологом Української Національної Армії, і був во рогом партійності армії, бо вважав це злочином супроти Української Держави.

Постать Симона Петлюри промовляє і сьогодні до нас тими ж словами, якими він сам 26 листопада 1919 р. промовляв до українського вояцтва в «Трикутнику смерті»:

«Дивлячись на всіх Вас тут, пригадую і пізнаю не одне ім'я й обличчя тих людей, з якими мені пощастило почати працю і боротьбу за волю України. В тому тяжкому стані, в якому перебуває Українська армія в цю хвилину, може, декому в серце закрадається думка — чи не пора, мовляв, нам сказати: «Не трайте, куме, сили, спускайтеся на дно». Немає більшої помилки, коли б хтось з нас так думав. Чи ми своєю боротьбою здобули для України щонебудь? Так, наша боротьба в історії українського народу буде записана золотими буквами.

Ми вступили на арену історії тоді, коли весь світ не знав, що таке Україна. Ніхто не хотів її визнати як самостійну державу, ніхто не вважав нашого народу, за окрему націю. Єдино боротьбою, упертою і безкомпромисловою, ми показали світові, що Україна є, що її нарід живе й бореться за своє право, за свою свободу й державну незалежність!

Ті, що легковажили наш рух, тепер побачили, що ми така сила, якої не можна не брати під увагу.

Самі російські більшовики устами Леніна заявляють, що тільки через боротьбу з Україною, більшовизм не дійшов до Західної Європи.

Признаймося без гордості і без зайвої скромності, що за час нашої двоохлітньої боротьби, ми створили Українську Націю, яка й надалі активно боротиметься за свої права, за право самостійно і ні від кого незалежно порядкувати на своїй землі!» О. П.

ЛЕЙБОРИСТИ НЕ СХВАЛЮЮТЬ

Фракція англійської робочої партії в нижній палаті опублікувала резолюцію, в якій говориться: «Учасники цієї наради відмежовуються від послання, надісланого деякими членами лейбористської партії в Берліні, в якому вони вітають злиття комуністичної і соціалдемократичної партії в російській окупаційній зоні Німеччини. Послання ні в який спосіб не відповідає позиції фракції».

Ще раніше орган лейбористської «Дейлі Уоркер» в одній із своїх передовиць

писав: «Не може бути й мови про об'єднання лейбористської партії з комуністами, оскільки ідеологічні засади комуністів цілком протилежні лейбористським. Комуністична ідеологія вимагає встановлення диктатури пролетаріату, а це означає усунення наявної форми правління і недопущення до державного керма інших класів. Це не є демократія. Крім того, англійська комуністична партія провадила кампанію за укладення миру з німцями.»

КОНФЕРЕНЦІЮ ВІДКЛАДЕНО

Після трьохтижневих переговорів закордонних міністрів чотирьох великодержав, Паризька конференція відклала свої наради на 15 червня, так і не досягнувши ніякої згоди в питаннях мирових договорів з Італією та інш. країнами. «Осі». «Юнайтед прес» пише, що закордонні міністри самі визнали неуспіх конференції. Проте Бернс, як подає вищезгадана газета, має все ще намір з початком переговорів спробувати знову, та вже напевно востаннє натиснути якимось на Совєтський уряд, щоб такі встановити термін скликання мирової конференції. Якщо і ця спроба не вдасться, «Юнайтед прес» вважає можливим, що західні союзники прагнуть закласти сепаратні договори без участі росіян. Американський міністр і під кінець намагався шляхом конструктивних пропозицій зрушити з мертвої точки переговори, щоб таким чином прискорити мирну відбудову Європи. Його остання пропозиція відносилась до Німеччини. Він запропонував для укладення мирового договору Німеччині скликати мирову конференцію 12 листопада ц. р., висловивши думку, що кожний закордонний міністр повинен призначити

особливого уповноваженого для перевірки своїх проблем, що стосуються Німеччини. Ці уповноважені повинні звернути увагу на ті питання, які знаходяться в безпосередньому зв'язку з сучасним господарським становищем Німеччини.

Совєтський міністр Молотов сказав, що він повинен з свого боку розглянути пропозицію Бернса, перевірити її і вимагав більше інформаційного матеріалу щодо становища в західних зонах Німеччини, на що англійський міністр Бевін відповів, що всякі бажані інформації з приводу цих питань дає Союзна Контрольна Рада.

Французький міністр Бідо передав конференції пропозиції про відокремлення Рурщини і Надрайни від Німеччини, мотивуючи це прагненням Франції забезпечити себе в майбутньому від можливих агресій. Англійський міністр Бевін, визнаючи французькі претенсії на безпеку, висловився однак за цілість Німеччини.

Що ж до виведення чужинецьких військ з Італії та Австрії, Молотов сказав, що коли англо-американські війська залишать Італію, російські війська очистять Болгарію. Бевін заявив, що Росія ще в березні минулого

року на засіданні в Лондоні виявила свою готовість очистити Болгарію. Отже, і тут не досягнуто єдності. Невирішеними залишилися питання італійських відшкодувань, колоній, італійсько-югославських кордонів та інше.

Виходить, що з відбудовою Європи не всі поспішають. Конференція показала наяву, що вчорашні партнери все більше віддаляються один від одного, й атмосфера приязні «старих добрих воєнних часів» переходить в атмосферу байдужості і відчуження. Кожен хоче діяти по-своєму, незалежно від інших.

Короткі вісті

○ Москва. Як повідомив представник УНРРА в Україні, в наслідок засухи, Україні загрожує неврожай, якщо в найближчих двох тижнях не випадуть дощі.

○ Порт-Артур. Совєти вивели всі свої війська з Маньчурії.

○ Лондон. З англійських джерел подають, що польські війська ген. Андерса переводяться з Італії в Шотландію для демобілізації.

○ Париж. Якщо не надійде негайно допомога з Росії і Америки, денна норма хліба у Франції не зможе утриматися на висоті 300 грамів.

○ Оттава. Канадський міністр-президент Мекензі Кінг прибув до Лондону, щоб прийняти участь в нарадах домініонів.

○ Берлін. На святкуванні в Потсдамі в день перемоги ген. Мек Нерні одержав високу совєтську відзнаку — орден Суворова 1 ступеня за свої вдалі операції на Заході Німеччини.

○ Вашингтон. Про напади совєтських літаків на американські повідомлено військове міністерство в Вашингтоні.

○ Нюрнберг. Як повідомляють з Нюрнберзького процесу, адмірал Деніс в 1943 році переконував Гітлера окупувати Іспанію, щоб мати нові бази для підводних човнів.

○ Вашингтон. Німецька зброя «V-2» зараз вдосконалена американцями і випробовується з добрими наслідками в США.

○ Москва. Газета «Ізвестія» різко нападає на американського командувача в Кореї, обвинувачуючи його в зриві роботи американсько-совєтської і корейської комісії, бо він дозволив багато партій, які не є, на думку газети, демократичні. Совєти ж допускають не багато партій, але «масового» характеру.

○ Вашингтон. В посланні до Конгресу Президент Трумен підкреслив, що Україна і Білорусь, як найбільш знищені війною країни, мають право на допомогу УНРРА.

○ Мадрид. З нагоди відкриття парламенту генерал Франко сказав: «Таку державу як Іспанія, де базується на християнських принципах, не можна назвати «недемократичною».

○ Рим. Італійський міністр-президент де Гаспері обіцяє для частини Південного Тиролю, де населення розмовляє німецькою мовою, дати автономію.

○ Варшава. В двох районах на південь від Варшави заборонено селянську партію Миколайчика за участь у «фашистських виступках».

○ Нанкін. Громадянська війна в Маньчурії набула більшого розмаху і починає непокоїти Центральний Китай.

○ Будапешт. Малярський уряд ратифікував угоду про обмін маляр із Чехословаччини на відповідне число словаків, що живуть у Малярщині, якщо вони згодосяться добровільно переселитися до Чехословаччини.

○ Вашингтон. Американський сенат ухвалив закон про надання Англії позички в сумі 3750 мільйонів доларів.

3 Нюрнберзького процесу

Кол. флота адмірал Деніс, що рік тому, як наступник Гітлера, був змушений погодитися на безумовну капітуляцію всіх німецьких збройних сил, виступав минулого тижня свідком у власній обороні. Будучи багатомісячним шефом німецьких підводних човнів, він з 1936 року відіграв чималу ролі в морській війні. Перед військовим трибуналом він відповідав за негуманне ведення війни, що суперечить правам народів: торпедування ворожих торговельних кораблів без попередження; торпедування кораблів нейтральних країн; зумисне облищення потерпілих ворожих команд на вірну загибель у відкритому морі, замість рятувати їх; заборона давати врятованим харчі і воду.

Порушення численних параграфів Версальського договору і підготовка німецької морської флотії до війни, — це два головні пункти обвинувачення, виставлені проти колишнього флота адмірала Редера.

Редер признався, що він здійснив план вишколення персоналу підводних човнів, хоча згідно Версальського договору Німеччині заборонялося мати останні.

Редер сказав, що він реорганізував військову морську флотію, підготував її до завдань війни, найбільшу увагу звертав на вишкіл відповідного офіцерського складу та діяльних команд. Редер взяв на себе цілковиту відповідальність за все, що трапилось на протязі 15 років (з 1928 р. до 1943 р., після чого наступником став Деніс), бо він був головнокомандувачем німецької морської флотії.

АМЕРИКАНСЬКА АРМІЯ

Генерал Айзенгавер в одному з своїх наказів до армії сказав, що всяка майбутня війна стане світовою. При такій війні треба числитися з величезними втратами. А тому потрібно мати, крім постійного війська, ще великі резерви. Відповідно до цього слід розділити американські сили на три

частини: регулярна армія, національна гвардія, запасний корпус. Їх чітка співпраця є важливим завданням. Армія мусить бути рухливою, перш за все, на морі і в повітрі. Велике значення, як захист проти несподіванок, матиме надійна міжнародна служба донесення.

ЛЕТОВИЩА В МАДЯРЩИНІ

Малярський уряд ратифікував 9 березня повітряну угоду між Росією і Малярщиною. Згідно з цією угодою Малярщина віддає в розпорядження Совєтського Союзу терміном на 30 років свої летовища і також терени, необхідні для їх розширення. Крім того, вона зобов'язується на протязі 5 років тримати в доброму стані ці летовища і фабрики, що їх обслуговують. Росія з свого боку постачатиме необхідне технічне устаткування для підтримки

СПРОСТУВАННЯ ТАСС

Москва. 20. 5. 46 р. За деякими британськими часописами, на теренах СРСР провадиться вербування серед полоненого командного складу був німецького Вермахту. Від німецьких старшин Совєти відбирають підписку про активну допомогу, утворюванні на теренах Німеччини, «червоної армії».

«ТАСС» уповноважений спростувати ці повідомлення як брехливі вигадки, скеровані на ошукання міжнародної думки з метою прикрити власне формування військових частин із був. СС, яке провадиться зараз на британській окупаційній зоні.

І. БАГРЯНИЙ.

СОБАЧИЙ БЕНКЕТ

Пам'яті героїв — воєнків армії Української
Народної Республіки присвячено.

І.

Мов з висвистом набій, в zenіті рвалось сонце
І бризало вогнем в сколупаний граніт...
Серед гарячих плит
У командира піт
Замерз, як лід, на вилізлом оці.

„Вперед! Вперед!.. — Здавалось невпопад
Кричав без голосу: — Вперед!“

І він кричав не всує:
Там кінь метавсь, як змії без вершника, без зброї,
Там кінь
На тлі забутих барикад.

„Вперед! Вперед!.. —
Метавсь кінь і ржав.
І бився ляск копит об занімілі мури.
І супилися палаци понурі.
І тіпався в лбохах, у підворотнях жах.

Ніде ні пса. Все чисто причаїлось
І завмираючи, чекало на фінал, —
Вслухалось, як останній Буцефал —
Новітній Буцефал
гремів і ржав щосили.

Та, гей, зломил міць, зломил „черні“ тій,
Що, захищаючи окровлені знамена,
Устами репаними пристрасно й вогненно
Кричала:

— „Вмрем! Умрем тут, брате мій!!“

І — вмерли.
Здолано.
Затихла канонада.
Востаннє просвітївши в стелі голубій,
Над містом розірвавсь набій!
І гордий кінь —
упав
хребтом на барикаду.

Настала тишина, задушлива без міри.
Одні втекли точити тесаки,
А другі десь шикуються в полки,
Щоб зі щитом ввійти у місто непокірне.
І відхилялись боязко вікониці, як вій, —
Зирнути нишком...
„Тут — боролись дві стихії“.

II.

Над димарями сонце капає синім потом...
Над бруком — тиша. Спека. І одчай.
І тільки блиск забутого меча
Ворушить тишину в вечірній позолоті.
Згасає день
від поту...

На перехресті вулиць — ні душі, ні звука.
Там гордий кінь з роздертим животом
Простяг у небо чорне копито —
Розбите копито,
мов мускулясту руку.

І тихо так...
Аж раптом — пес завив!
Підбавши хвіст, приповз, насмілюсь завити..
І назбігалось їх! Туди, де кров розлита —
На перехрестя вулиць —
безліч псів!!

О, скільки їх!! Немов це їх вітчизна.
Ще завидна почався дикий бал. —
Герой —
Урбанізований шакал —
Справляє з реготом, справляє з писком тризну.

Упала й темрява, а івалт на сто рулад
Росте... Росте!.. І не покрити його ані яким іржанням.
Гей, коню-коню! — лицарю останній
З розбитих барикад!

Хриплять! Гризуть. Утробу й маслаки
Деруть, мов переможці у бою хоробрім.
Співають гімн бучний... Той гімн сяга під обрій
І сяють морди, мов скривавлені стяжки.
Скривавлені такі...

Вищить...
Росте...
Шумить собачий пир!
Даремно хоче встать, не дати на поталу
Коня любимого — нащадка Буцефала —
Не дати!
Не дати на цей собачий пир!!!

Й не може встати
мертвий
командир.

ЛЮДИНА БОРОТЬБИ

(До 8-річчя з дня смерті полковника Є. Коновальця).

Вісім років тому, 23-го травня 1938 року від вибуху пекельної машини на вулиці м. Роттердаму загинув трагічною смертю від руки ворога визначний син українського народу — Полковник Є. Коновалець.

Руїнна сила динаміту була спрямована проти другої, по смерті Петлюри, великої постати в українському визвольному русі, знищенню якої в назріваючій перед другою світовою війною відповідальний період, ворог розраховував, якщо не припинити, то бодай дезорганізувати український національно-визвольний рух.

Є. Коновалець, стійкий борець за українську справу, виріс і вишався в умовах підвострійської Галичини. Ще молодим він переймається національно-визвольною боротьбою України. В часи першої світової війни він потрапляє як австрійський офіцер до російського полону. Коли в Росії спалахнула революція, з якою в Україні відроджується незалежна національна держава, а відтак формуються і українські національні війська, Є. Коновалець, організувавши групу старшин-українців, військовополонених з австрійської армії, пробігається з Поволжя, де вони перебували в полоні, в Україну і створює в Києві формування Січових Стрільців, які зіграли найповажнішу роль в обороні столиці України від ворога. В роки визвольних змагань він був одним із тих, що не втрачали здорового розуміння справи в найскрутніші моменти визвольної боротьби. Пройшовши сувору і повчальну школу збройних змагань 17-20-х років, він стає в нових обставинах, на еміграції, провідником визвольної боротьби на дальшому етапі її розвитку, продовжуючи цим справу С. Петлюри. В цьому і полягає його історична роль.

Полковник Є. Коновалець, по розчехтуванні українських земель між сусідніми державами та після припинення збройної боротьби за національне і соціальне визволення українського народу в 20-х роках, згуртовує на еміграції активні сили з українських армій, створює керівний провід для дальшої революційної боротьби. Його широко

здумана акція ще в 17-18-х роках — формування військ Січових Стрільців на всеукраїнських, засадах — ні „надніпрянських“, ні „галицьких“, а соборноукраїнських — стає підвалиною визвольного руху в цих нових обставинах.

Ця соборницька засада визвольної боротьби являє собою основну прикмету Коновальця, в якій розкривається значення і діапазон його постати, як політичного діяча.

Полковник Коновалець розумів, що визволення України не може відбутись силою якогось закутка землі української, а що для цього потрібний широко розгорнений в усьому розмаху його сил революційний рух народу всієї України.

Звідси його концепція, втілена в кличі: „Через Київ до Львова“, висловлена ще в 18-х роках. Дальші події, зокрема остання війна, тільки підтвердила всю далекоглядність і вірність цієї концепції.

Саме в цьому ідейному настановленні полягала велич полковника Коновальця; саме в цьому вбачав небезпеку для себе ворог, який вдавсь до пекельної машини, аби обірвати початий ним рух. В цьому весь сенс трагізму його смерті для нас. Дійсно, ворог збагнув, що перенесення українського національно-визвольного руху на широку со-

борницьку дорогу надає йому повної сили й виглядів на успіх. І тому він здавав собі справу в тому, що найкращим засобом знешкодити цей рух при сильній національній загартованості активних його чинників, в силу чого не можна цей рух згасити, є зведення його з правдивого шляху на манівці.

Ворог знав кого і для чого вбиває в Роттердамі, готуючись до війни.

Свої погляди полковник Є. Коновалець брав не з кон'юктурних політичних теорій того часу, а з великого досвіду національної революції в Україні 1917 року. Він всіма силами намагається пізнати складну проблематику „сходу“ аби непомилково орієнтуватися в політичних питаннях, в питаннях боротьби. Починаючи свою діяльність від створення на захід організації революційних сил, він іде до поєднання загально-українських сил, різно думуючих, різно розуміючих життя але з метою — з одною ідеєю суверенності і соборності національної української держави.

В особі полковника Є. Коновальця український народ втратив свого вірного сина, відважного і стійкого борця, далекоглядного політика і великого організатора. М—ський.

Представники укр. громадянства складають вінок на могилу С. Петлюри

Петлюра на фронті

У Полтаві дощ іде,
А в Києві слизько;
Утікайте вороги,
Бо Петлюра близько.

(Народна пісня).

Численні учасники українських визвольних змагань, що чули і бачили Головного Отамана військ УНР Симона Петлюру, розповідають багато цікавого про його особу. Сміливий і спокійний в небезпеці, щирий і товариський у поводженні, чудесний промовець, він буквально полюбив слухачів, своїми патріотичними ідеями, думками, переконаннями.

Один з учасників визвольних змагань так розповідає про приїзд Головного Отамана до Києва:

„Це були часи Центральної Ради. Ворог мобілізував всі сили, обсадив арсенал. Військовий комендант Ковенко веде оборону міста. Але в цій боротьбі не відчувається душі. Аж ось по Бібіковському бульвару летить гінець. На запит наших стеж, кидає ляконічно: „Петлюра прибув до

Києва». За тим стежа донесла, що Петлюра особисто командує колоною панцерних авт. І справді, як хвилю всі були свідками, як на чолі колони від головного двірця в панцерному авті їхав сам Отаман. Гучним — Слава! частина зустрічала того, хто був дорогий кожному українському серцю.

Того ж дня все, що було бойового в Києві, добровільно вирушило на штурм арсеналу. І та твердиня, якої тижнями не міг взяти київський гарнізон, була взята за кілька годин.

Інший військовий з близького оточення Петлюри так розповідає про приїзд його на фронт.

Штаб військ УНР у Кам'янці-Подільському. Українська армія займала фронт по лінії Жмеринка, Вапнярка, Бірзула в напрямку на Роздільну. Тут був Запорізький корпус, третя дивізія на чолі з генералом Удовиченком та інші частини. Опинившись у скрутному стані під тиском ворога, Удовиченко

дав телеграму до штабу, що Вапнярку треба здати. Петлюра відповів, що за три години буде.

Гармати, мов умисне, рвались зовсім близько від машин, на яких прибув Отаман з кількома військовими. Залишивши три «Бенпи», всі пішли назустріч Удовиченкові, що йшов з передової. Ті, що супроводжали Отамана, хотіли стримати його, пригинаючись і остерігаючись від розривів.

—Перед чим кланяєтесь? —озвався спокійно Петлюра.

Чутка про приїзд Отамана вміть облетіла фронт, і в повітрі загриміло гучне — Слава! Прибув Петлюра на фронт воєнки ототожнювали завжди з прибуттям двох корпусів війська. І, дійсно, за короткий час ворога відкинули на 30 км. від Вапнярки.

Таким магічним і пориваючим словом для української армії було ім'я тої дорожчої нам людини, про яку історики не дописали ще багатьох героїчних сторінок життя і боротьби за Україну.

В. Голуб

Українці в Італії

(Закічення).

З перших днів існує Студентська Громада, яка охоплює понад 120 студентів. Громада має зв'язки з Римом та з центральними українськими студентськими організаціями в Німеччині і Австрії, та за океаном. Праця Студентської Громади пішла в культурноосвітньому напрямку. З вересня 1945 р. починає виходити загальнотаборово студентська газета «Життя в таборі», створено студентську бібліотеку. Громада порушила клопотання перед англійською владою про дозвіл студіювати в одному з італійських університетів, а коли не буде досягнуто цього, то щоб студіювати кореспондентським способом.

Більшість студентів вчиться на різних курсах та працюють на культурноосвітній праці в таборі. Громада провадить літературні вечори та влаштовувала один літературний конкурс, на якому видано кілька премій. При Студентській Громаді існує хор, який дав уже багато концертів для табору та чужинців. Хор має в репертуарі понад 40 пісень. Влаштовано 61 концерт, з них 12—в таборі, 18—в англійців, 14 в таборі німецьких полонених, 4 сестрам-жалобницям в Річоне, 2 словінським утікам та один виступ в італійській катедрі в Римі. При хорі існує танцювальний ансамбль та вокальний квартет. В студентській дівочій відбуваються щосуботи сходина, на яких провадяться реферати з дискусіями. Крім студентського хору, є церковні хори—православний і греко-католицький.

Існує також пластовий курінь молоді.

Пресова справа почалася з видавання локальних часописів. «Український Козак» почав виходити для 4—го полку тиражем 5—10 примірників. По місячній праці команда табору вирішила видавати одну таборову газету.

Тепер в таборі виходять такі газети: «Життя в таборі», «Бать-

ЗВІДУСІЛЬ

На одних зборах японського товариства по вивченню внутрішніх хвороб недавно в Токіо встановлено факт, що дальні дії атомових бомб, скинутих на Гірошіма і Нагасаки, спричинилися в сотнях випадків до помітного покращення здоров'я хворих і старих людей.

В Бремені прибув корабель з 170 тис. листів і поштових карток для німецького населення 4 окупційних зон. Останній корабель з поштою для Німеччини прибув до Італії в червні 1940 року.

В Совєтському Союзі випущено нову внутрішню пошту імені 4 п'ятирічки в сумі 20 мільярдів карб. терміном на 20 років.

Один швейцарський ювелір подарував Луврові перстень Наполеона I. Мова йде про золотий перстень із смарагдом в 20 каратів та знаками імператорської гідності.

Англійські війська не залишають Греції, доки всенародним голосуванням не буде визначено форму державного управління.

Біля 2 міль. молодих німців поїдуть на відпочинок в літні табори Совєтського Союзу.

Південна Африка зможе покинути прийняти щорічно 100 тис. європейських емігрантів.

В Клагенфурті всі націонал-соціалісти, згідно постанови Кертнерського крайового уряду, мусять відвідати кінофільм про концетраційні табори «Todesmühlen» («Млини смерті»). Особи, які ухиляються від цього обов'язку, підпадають штрафів 200 шлілінгів і, крім того, повинні 4 недільних днів очищати руїни.

Генерал Айзенгавер зустрівся в Токіо з генералом Мек Артуром.

На підставі порозуміння між союзними військовими силами та еспанським міністерством закордонних справ, на домагання Англії і США, 16 німецьких підданих, між ними німецький військовий аташе генерал Ганс Дерр і колишній морський аташе капітан Курт Невер-Депер будуть вислані до Німеччини.

В Оттаві розпочався короткий процес проти 8 канадійських громадян, обвинувачених у зраженні державних таємниць в галузі дослідження атома на користь іноземних країн.

ківщина», «Юнацький зрив», «Наша мета», та гумористичний часопис «Оса» і «Наш шлях»—місячний додаток літератури і науки. Всі часописи добре редаговані та старанно видавані.

Газети містять поважні статті на суспільні, історичні, громадські теми. У «Житті в таборі» від 16-го грудня 1945 р. наводимо досить поважну статтю про М. Хвильового. В таборовій пресі зустрічаються статті з економії, психології, науки, літератури. За короткий час в 1945 р. видано, хоча в скромнім накладі, книжки: С. Федюка—«Історія Русов або України», та «Національне відродження Карпатської України». А. Легіт—«Лірика», збірка поезій, видано чотири зразки святкових Різдвяних листівок та календарець на 1946 рік.

В таборі існує театр, оркестра пересувне кіно.

З метою показати творчі здібності нашого народу, відбулося дві творчі виставки народного мистецтва, на яких широко експоновані малюнки-пейзаж і портрет, зразки листівок, ганчарські вироби, гуцульська різьба й інкрустація по дереву та інші оригінальні вироби. Виставлено до 500 речей, 130 учасників. Експонати були з успіхом розпродані в м. Річоне, куди перевезено було виставку, деякі цінні експонати надіслано до Риму.

І, нарешті, спорт. Вже від перших днів перебування в літньому таборі в м. Белярія виникають спортгуртки, спочатку волейболу, а потім і інші. Відбулися на морі змагання в плаванні. На міжполкових футбольних змаганнях, які тривали кілька тижнів, переможцем вийшла дружина гарматного полку. Розіграно змагання в легкій атлетиці з німецьким табором полонених. Футбольна дружина табору своєю доброю грою в зустрічах з чужинцями здобула признання й повагу. В змаганнях з англійською дружиною, яке кінчилося рахунком 2:3, в користь англійців, дружина показала досить високий клас гри. По переїзді до зимового табору спортове життя поживало, створено ще боксерську секцію. При курені пластової молоді існує футбольна і боксерська секція. Матуральні курси організували свій спортивний гурток.

Так за дрютами не занепадаючи духом, дають собі раду наші брати українці, готуючись одночасно до життя, з яким ще доведеться зустрітись.

БРУНО.

МИСТЕЦЬКІ

Наша «активність», особливо серед молоді, йде звичайно по лінії найменшого опору. З великим завзяттям ми критикуємо наших батьків і прадідів. Обвинувачуємо їх в недостатній національній свідомості, у службі сусідам і т. д. При тім зовсім не звертаємо уваги на те, що робиться у нашому житті, що переходить буквально на наших очах...

Доходить вже до того, що якийсь Ваня Черенцов чи інший «Гітліно рускій человек» може робити що хоче: збирати з українців гроші, кепкувати з публіки і т. д. при повній пасивності «глядачів».

Подаємо два яскравих приклади: таборовий часопис «За майбутнє» (з дня 21. 4. 46 р.) у замітці «Маларська справа» подає, що в днях 2—7 квітня у Фюсене відбулася «Маларська виставка російських образотворчих мистецтв». У виставці, як виявляється, брали участь і «деякі українські малари». Далі рецензент спинається на малюнок мистця Вербицького, Петрушевського, Абрамовича. Чи це власне ті «деякі малари», чи малари українського походження, що відшукані свого народу — не можна з'ясувати з поданої замітки. А сам рецензент ці «дрязливі» питання старанно завертає до папірців... Натомість бідається, що «виставка була замало розрекламована» і очевидно, щоб заповнити цю «болочку» прогалину, стараться розрекламувати «російські досягнення». Чи справді рецензент не має для себе ліпшого заняття, чи українське громадянство не має впливу на тих і де-яких українських маларів?

Другий приклад ще більш вразливий. В «Сомме-Касерне» в Авсбурзі «маг-навві» на українській театральній сцені цілий вечір забавляв українських глядачів «магічними трюками»

На початку квітня федеральні послы — Антін Глинка і Федір Заплітний порушили в канадійському парламенті справу скитальців в Європі. Це не вперше вони висували цю справу на парламентарному форумі. Їх підтримали кілька послів неукраїнського походження, а потім двадцять послів підписали петицію до уряду проти примусової репатріації скитальців.

Посол Глинка підкреслив, що примусова репатріація, хоч офіційно й заборонена, але фактично існує з самоцінності окремих старшин. Виглядає, немов там існує чорний ринок торгівлі невольниками. Він підкреслив, що слово тепер за прем'єром Кінгом, за іншими полами парламенту, які заявляють, що їм дороге ім'я Канади й Британії та їх демократичні засади, слово за всім канадійсько-українським громадянством етати

Конференція поневоленних народів

В Пітсбурзі Па, в Америці, відбулася конференція представників національних організацій американських груп. Були заступлені організації словаків, українців, словенців, хорватів, сербів, мадярів, поляків. Створено організацію, що репрезентуватиме усі національні групи. Метою організації є об'єднання представників народів середньої та східної Європи.

В резолюції конференції, між іншим, зазначено: «Об'єднані американські організації проти комунізму є вірні засадам американського громадянства й цілком підтримують чотири Свободи та Хартію Прав для себе і для народів східної та середньої Європи, як також і Балтійських держав».

(«Америка» ч. 23).

«РЕЦЕНЗІЇ»

і зовсім не магічними, ординарними «частушками». А що ж «фахова» рецензія? Рецензент «Юрко» в часописі «Наше життя» (ч. 61) зворушливо пише: «Деякі з його (мага) експериментів були виконані дійсно вправно і залишили в глядачів непогане враження». Далі повчальним тоном звертається до Вані Черенцова: «ніби до представника мистецтва та «переконує» його, що ми такі розуміємося на мистецтві... Шкода писання й паперу. Маємо тут діло із звичайним ошуканством. Як же в дійсності реагувала українська публіка на таке мистецтво? «Наше Життя» пише, що поважні глядачі «демонстративно покинули залу». А решта, очевидно, розвісили вуха і далі слухали різні теревені «мага»...

Коли ми будемо так творити наше життя та так дбати за майбутнє, то не підемо далі поза межі старих «малоросійських звичок».

В. К.—о.

Від редакції

Редакція «Українські Вісті» звертається до читачів із закликом надсилати спогади та інші матеріали на тему «УКРАЇНА ПІД НІМЕЦЬКОЮ ОКУПАЦІЄЮ». За видруковані матеріали редакція виплачує гонорар.

ПОПРАВКА.

В числі 16 (23) вашої газети в гранці «В останні години» трапилася помилка, слід читати: Австралія згодилася приймати щорічно не 17 тис., а 70 тис. емігрантів.

В ОБОРОНІ СКИТАЛЬЦІВ

в обороні українських жертв війни в Європі.

Послы в обороні скитальців висунули такі пропозиції:

Безпечне становище — азиль і повна охорона та гідна допомога скитальцям. Дозволення українським скитальцям зватись українцями та бути трактованими як українці. Дозволення їм вживати в слові й письмі українську мову та користуватись українськими книжками. Допущення поважного числа тих скитальців на поселення в Канаду. Допущення дітей скитальців на перебування й науку в Канаді на кошт і відповідальність добродійних канадійських громадян українського походження. Дозволення канадійським громадянам на пряму листовну та іншу комунікацію з своїми рідними й знайомими в скитальчих таборах і на висилку індивідуальних посилок з харчами, одягом і т. д. для своїх близьких в тих таборах.

Послы підкреслюють, що відстоювання цих справ в парламенті всіма послами покаже виборцям, чи вони справді є виразниками їхньої волі. А також нагадують українцям, що в Комітеті Допомоги Українцям у Канаді, у Винишегу вони можуть дістати форми аплікацій на допущення в Канаду їх рідних споміж скитальців.

Протест єпископів

Філадельфія. Католицьке пресове бюро в Вашингтоні розіслало до всієї преси в Америці заяву греко-католицьких єпископів в США, Константина Богачевського і Амвросія Сенишина з протестом проти насильного «навертання» українців греко-католиків в Галичині на московсько-сталінське «православ'я».

„Говоримо від імені нації, єпископи, священники і вірні якої не мають змоги висловитися самі“,—починають єпископи свій протест.—„Цією нацією, що її насильними засобами комуністичних властей зроблено беззахисною, є Україна“.

„Не можна прийняти за правду, щоб на „синаді“ у Львові, 8-го березня зірвано 350-літнє з'єднання з Римом і натомість схвалено прилучитись до Москви. Сумнівним є, щоб усі ті 216 „священників“ були католицькими, бо після того, як совети стали робити політику й на релігії, багато агентів з НКВД переодягнено в священників, щоб зайняти місця в парохіях.“

„Большевики не лише повиарештовували єпископів, але й вбивали священників, а мирянамасово засудили та вислали на заслання. Совети повивозили цілі села, порозділяли родини, вивозячи батьків і жінок та дітей в різні місця. а малолітніх повідавали до комуністичних патронатів.“

„Тому що наведені факти є лише частина тих злочинів, яких допустилися комуністи в Західній Україні, ми маємо надію, що люди доброї волі і правдиві прихильники свободи, вживуть всіх можливих зусиль, щоб вислати комісію, яка б дослідилаччинені там надужиття“.

„Новий Шлях“. Канада.

ХРОНІКА

УКРАЇНСЬКОГО ЖИТТЯ

В польських таборах в Індії є дуже багато українських сиріт, які не знають навіть свого імені чи походження. Об'єднаний Українсько-Американський Допомоговий Комітет подбав про висилку допомоги українським біженцям в Індії, а також доручив американським допомоговим організаціям, які діють в Індії, прийти на допомогу нашим людям.

В Шотландії, в Единбурзі в січні ц. р. відбувся з'їзд Союзу Українців при присутності 122 членів. Серед гостей присутній був др. Кушнір. Союз нараховує понад 3 тис. членів, а між них багато воєнків бувшої польської армії.

Часопис «Америка» ч. 15. В Палестині знаходиться багато українських скитальців. Вони, між іншим, поставили своїм коштом в греко-католицькій церкві в Єрусалимі мармурову таблицю з написом: «Пречиста Діво Маріє, Мати нашого краю, вимоли в Сина Свого єдність і волю для Українського Народу». Над написом є золотий тризуб.

«Час» ч. 18. (Київ) Академія Наук УРСР видала новий український правопис в дуже великому накладі.

Зальцбург. Український оперний театр у Зальцбурзі виступав 3, 6 і 10 травня з оперою «Запорожець за Дунаєм».

Зальцбург. Зальцбургський Митрополит, Екселенція д-р. Андрій Рорахер передав подяку і благословення українській громаді та хоріві «Думка» за врученні йому 5 350 шлілінгів на відбудову собору.

«Н.Ж.» ч. 29. Вже другий раз відвідав український табір в Корнберзі член англійського парламенту та Партії Праці посол Стокес. Він оглянув таборову виставку і культа-освітні установи та висловився похвально про працю й організованість табору.

Посол Стокес поїхав ще до команди третьої армії, щоб там говорити про наші справи.

Ашафенбург. В українському таборі Ашафенбургу, заходами спілки письменників МУР, відбувся літературний вечір письменника Івана Багряного та поета Леоніда Полтави. Слухачі тепло та жваво реагували на прочитані твори.

«Час» ч. 15. В-во «Час» оголосило конкурс на кращу повість, драму, оповідання і спогади з української вільнової-збройної боротьби проти німецького окупанта в 1941—1945 р.р.

«Час» ч. 15. В Австрії, в таборі Ляндек, працює під керівництвом режисера Йосипа Гірянки «Театральна студія». Режисер віддає їй всі творчі сили, великий досвід і хист. Нещодавно, «Театральна студія» виступила з прем'єрою «Гайдамаки» Т. Шевченка в інсценізації Леся Курбаса.

Собор єпископів Укр. Автокефальної Православної Церкви, що відбувся 14-16 березня в Есслінгені, намітив такий поділ єпархій: архієп. Михайл — Мюнхен, архієп. Ігор — Авсбурґ, єп. Григорій — Вестфалія, єп. Платон — Есслінген, єп. Вячеслав — Бад-Кісінґен, єп. Сильвестр — Ельванген, архієп. Генадій — Зальцбург, єп. Володимир — Байройт, єп. Мстислав — Гессен.

СПРОСТОВАННЯ

В зв'язку з заміткою в газеті «Наше Життя» ч. 30 (62) редакція «Українських Вістей» вважає за відповідне довести до відомої редакції «Наше Життя» таке:

1. «Українські Вісті» видає Спілка Укр. Письменників та Журналістів в Ульмі, а редагує РЕДАКЦІЯ КОЛЕГІА, як це виразно зазначено на четвертій сторінці в кожному числі «У. В.». Це зобов'язує редакцію «Нашого Життя» відповідно з тим рахуватися.

2. Як нам відомо, ніякого з'їзду журналістів для створення «Синдикату Журналістів» на дату 2-го червня, як і на ніяку іншу дату в Новому Ульмі не підготовляється.

3. Редакція «Українських Вістей» стоїть на становищі, що всякі чутки і вістки, перш ніж їх містять на сторінках преси, мусять бути перевірені і продумані.

Редакція «Укр. Вісті».

Видає Спілка Українських Письменників та Журналістів в Ульмі РЕДАГУЄ КОЛЕГІА.

АДРЕСА РЕДАКЦІЇ: «Ukrainian Wist» Neu Ulm, Reinhardt Kaserne. Permitted by authority of Military Government.

U 20. 21. 5. 46. R. Abt. Neu Ulm